

havt den Idee, at der kunde og maatte gjøres Meget, men hvoraf de ogsaa meget let ere blevene trætte. Det er ogsaa disse Vanskeligheder, der have gjort, at jeg ikke har seet mig i Stand til, og heller ikke anseet det for rigtig at stille specielle Endringsforslag i denne Sag. Det har imidlertid glædet mig at høre, saavel i Udvalget, som nu ogsaa her idag af den høitærede Indenrigsminister, at han har et aabent Øie for denne store Sag og troer, at vi snart maae tage fat derpaa, og navnlig har det glædet mig at høre ham gjøre den samme Betragtning gjældende, som vi have hørt af den ærede Ordfører, at vi nemlig maae komme til at tage Hensyn til Bilandet mere end til vor pecuniære Fordeel. Det, hvori jeg er uenig med den ærede Ordfører, er i Bedømmelsen af den sidste Commissionens Forslag, en Uenighed, der har foranlediget, at der i Udvalgets Betænkning er kommet til at staae, at Udvalget for Dieblilket ikke finder det tilraadeligt at gaae ind paa Commissionens Forslag. Jeg har nemlig ikke kunnet indbømme, at disse Forslag ere saa ubetinget forfæstelige, som jeg troer, at alle Udvalgets Medlemmer have fundet, og dette gjælder navnlig to af dem, som jeg med et Par Ord skal tillade mig at berøre, idet det vilde være for vidtløftigt at gaae nærmere ind paa dem. Det første af disse Forslag er det, som gaaer ud paa at frigive Handelen paa Sydgrønland, hvor Forholdene for en stor Deel have været uheldige i den senere Tid, og hvor man altsaa ikke vilde risikere Meget. Derimod kunde det synes besynderligt der at ville frigive den for Steder, hvor Fordeleene ei have været store. Det er imidlertid saa, at netop paa disse Steder har Seiladsen været let tilgængelig, og der findes ogsaa Beskæftigelse for andre Europæere, med hvilke Beboerne kunne bringes i Forbindelse og derved vinde. Det andet Forslag, som paa et tidligere Stadium har faaet saavel Indenrigsministeriets som Finansministeriets Sanction, gaaer ud paa at have et Dampskib beroppe for at tilveiebringe et bedre Udbytte af Kullagene ved Disso-Bugten og en større Udvikling af Hvalfangsten, hvortil der er Trang. Begge disse Forslag have Meget for sig. Jeg kan vel ikke sige, at de ubetinget vilde føre til

et godt Resultat; men jeg kan dog heller ikke finde dem saa urigtige og uhenigtsmæssige, at jeg ikke troer, at de vilde være et Forsøg værd, og naar jeg ikke har stillet Forslag til et saadant Forsøg, er Grunden den, deels at jeg har staaet temmelig ene med mine Anskuelser i saa Henseende, deels at det vilde medføre temmelig betydelige Udgifter. Det første Udlæg til et Dampskib vilde saaledes koste henved 50,000 Rbd., og desuden vilde der efter Commissionens Overslag aarlig medgaae omtrent 19,000 Rbd. til at holde det beroppe. Den delvise Friggjørelse af Handelen vilde ligeledes medføre en Forringelse af Indtægter og Forøgelse af Udgifter fra henved 30—40,000 Rbd. aarlig. Det er imidlertid ogsaa ganske vist, at der dog har været meget heldige Aar, og det sidste Aar, for hvilket der endnu ikke er meddeelt noget Regnskab, har viist et heldigt Resultat, og det Samme er Tilfældet med det næstforegaaende Aar. Kommer man altsaa til den Anskuelse, at det ikke er saameget om at gjøre at vinde pecuniære Fordele, vil netop en saadan Periode synes at være meget heldig til at gjøre Forsøg. Jeg maa komme tilbage til to Punkter, som ere berørte af den ærede Ordfører, og da først de Erklæringer, som ere afgivne af Inspecteuren for Nordgrønland og Inspecteuren for Sydgrønland. Den Sidste udtaler sig meget bestemt imod, at dette Forsøg skal gjøres, men jeg kan ikke nægte, at jeg finder, at en Deel af hans Betænkning, som trykt foreligger for det ærede Thing, fortjener de Væbrelser, som den anden Inspecteur har gjort derimod, nemlig, at han ikke gaaer Sagen grundigt igjennem, og at han — ganske vist med fuld Overbeviisning — men dog med stor Lidenskabelighed seer paa hele dette Forslag, og der er navnlig en Ting, som gjør det betænkeligt for mig at tillægge hans Betænkning stort Værd, det er det Forslag, som han selv gjør, og som han anseer for værd at forsøge, nemlig at lade Grønland overgives til et privat Monopol. Jeg kan ikke nægte, at denne Udtalelse for mig har svækket Inspecteurens Ytringer i høi Grad. Jeg kan forstaae, at man vedbliver for Grønland at beholde Regjeringens Monopol, uagtet man muligviis derved kommer til større Udgifter og mindre